

sol i donar-li el bon dia, car encara estava allitat. Observàrem que portava la munyeca embenada i algun petit senyal a la cara. Per tant ens fou impossible poder fer-li cap pregunta sobre el succeït.

En l'andana de l'estació parlàrem uns moments amb el diputat Sr. Loperena el qual ens explicà breument l'ocorregut al Sr. Gassol, coincidint les seves manifestacions amb les darreres que ha donat la premsa.

No cal dir amb quin interès esperem notícies de la seva millora.

Ai constatar aquest fet, ajuntem la nostra protesta, a la de tot Catalunya que ha vist en aquest acte innoble, una maniobra més dels elements que volen fer impossible l'aprovació de l'Estatut.

A un paller

Cementiri de tiges que gronxades foren pel dolç oreig tantes vegades, temerós que morissin al caliu del xafogós estiu!

El munt feixut que et dona falsa vida formà el fons d'una mar atapeïda d'espigues a milions, que, sostingudes al bell cim de les palles llargarudes, d'agraïment cantaven, a gran cor, un himne al sol, que les rebria d'or. I aquell or generós (impenetrable substància divinal, i transformable eternament dels plans de l'infinit), fet pa i fet sang les venes recorria de l'home, que el lluia per tot en braó i joia convertit. Forment mòlt i pastat, sortia a taula cada jorn, i, de l'avi a la paraula, era amb plaer remòlt i repastat per ell i els seus, i encara retornat al forn de la natura, on tot va recoent-se i tot perdura.

Tu, silencios paller, ets un munt de cadàvers que sosté aquest pal que clavaren prop de l'era. Sovint, amb tot, la força t'allibera de tu mateix, trencant el teu descans; perquè, allò que aguantà l'espiga abans, que ajudi, encara vol, la seva sort, a dar força i escalf després de mort.

E. GUANYAVENTS.

PREGUEM ALS SUBSCRIPTORS FORANS

que no hagin pagat l'import de la subscripció, que procurin fer-ho seguidament per gir postal o pel mitjà que creguin més ràpid, puix als que no ho hagin fet pertot el Juliol, les nostres necessitats administratives ens obligaran girar-los-hi lletres de canvi, carregant a l'import les despeses que això ocasioni.

Nòtules històriques

La Comuna del Camp de Tarragona

EL tema del qual avui gosem parlar és interessantíssim, no solament en les pàgines de la història de La Selva, sinó del Camp de Tarragona i àdhuc de Catalunya; i no obstant, són molts els selvatans que desconeixen aquesta bella institució de la qual els documents ens han llegat memòria.

Per això sento emoció en voler dir quelcom del que fou la institució econòmica-política coneguda per «Comuna del Camp de Tarragona» i que escollí la nostra vila per domicili social; vertadera mancomunitat de pobles, que era un model de corporació popular durant els últims temps de la Edat Mitja.

Com nasqué? Sembla que va crear-se l'any 1305 en ple feudalisme —dins del feude de la Senyoria de Tarragona— aquesta societat, de la que tan els erudits d'aquells temps, com els d'avui, tants elogis n'han fet i en fan. Una de les seves finalitats era de caràcter administratiu, o sia, el trobar-se una munió de pobles tots ells relacionats per una unificació d'interessos; però a mesura d'anys enfortí la seva significació política. Així feu que tots els pobles es repartissin les contribucions que dictava la Senyoria, i poc a poc els acords d'aquesta Institució són tan importants que àdhuc intenta la intervenció en el nomenament de l'Arquebisbe de Tarragona, ja que aquest era Senyor feudal del Camp. Com que en aquells temps Salou tenia un port que era dels més importants de la costa litoral catalana, (recordi's tan sols que d'aquí partí en l'any 1229 Jaume I amb les seves naus per a conquerir les illes Balears), mantes vegades hi venien els pirates que sembraven el pànic en les plaiges veïnes, doncs per aquest motiu s'ocupà

de perseguir als corsaris i fer-los front; i, per últim, fou l'any 1640 que en una de les reunions, a proposta del representant de Reus, Josep Pedret, demanà l'alçament del Camp contra els exèrcits de Felip IV que estava a punt d'ocupar-lo (guerra dels Segadors). De la reunió en sortí l'acord de fortificar el coll de Balaguer, lloc que fou teatre de la batalla que havia de tenir per epíleg les escenes més sagnants i bàrbares de que fòrem víctimes els catalans per part del Comte-Duc de Olivares. Un exemple podem esmentar: és el penjar a les forques de la vila de Cambrils als més significats capdavanters del moviment català. Però si en el camp hi hagué aquests fets tràgics, en canvi a Barcelona, després del setge de la ciutat, Pau Claris proclamà la 1.ª República Catalana.

La Corporació Comunal anà celebrant reunions, prenent acords, i organitzant tota la vida del Camp, fins que, en l'any 1716, fins aquesta Institució en compliment del Decret de Nova Planta, dictat per Felip V, que fou la primera borbonada en matèria de legislació en contra de Catalunya i que tan desagradables conseqüències ens dugué.

Segons ens conta Mn. Joan Pié en el seu llibre «Annals inèdits de la Vila de la Selva del Camp», era molt estreta la unió de sentiments i la germanor entre els pobles comarcals, com ho prova que sempre en els documents es parla del «Camp» i el que més és de remarcar, és que aquesta mancomunitat està formada per viles voluntàries, quasi totes elles camperoles: que per ço donen a la Institució el nom tradicional de la Comarca.

Els pobles de que estava formada «La Comuna del Camp de Tarragona» segons un document que deuria figurar en l'Arxiu Municipal de Selva del Camp, arribà a ésser formada per 80 pobles. Heus ací la relació: «Los pobles y vilas componian la Comuna del Camp de Tarragona y se congregaban en esta (La Selva) son los se-